

„Ingen ble behandlet så brutalt som jeg,“

sier kommissarisk leder av Telegrafmennes Landsforbund, H. Eliassen

„Trek ikke slike sammenligninger,“ sier dommeren, „De fikk avskjed fordi De ikke var god nordmann“

Hans Eliassen, fotografert i retten i går.

Kommissarisk leder av Telegrafmennes landsforbund, Hans Eliassen, møtte i byretten for dommer Thune i går. Aktor var h.r.adv. Alf Monsen, forsvarer o.r.sakf. Baard Frøen.

Eliassen er tiltalt for å ha vært medlem av NS fra 28. oktober 1940 til frigjøringa. 9. april 1940 var han vaksjef ved Oslo telegrafstasjon, men ble 1. november 1941 konstituert som distriktssjef etter at den tidligere distriktssjef, Tennfjord, var blitt avskjediget av politiske grunner. Dette regnes som et ledd i nazifiseringen av Telegraf- og telefonvesenet.

Han ble kommissarisk leder av Telegrafmennes landsforbund etterat formannen, Sannes, var blitt avsatt av myndighetene, og han fortsatte i stillingen også etterat de øvrige medlemmer av hovedstyret var blitt avsatt.

Eliassen erkjente seg ikke straffskyldig.

Han forklarte seg inngående om de forskjellige tiltalepunkter. Når det gjaldt stillingen som kommissarisk leder av forbundet, opplyste han at han var blitt beordret til et møte i Rådhusgata 17, nazigården, og ordren kom fra innenriksdepartementet. Han kom for sent til møtet, og ble henvist til Stortinget. Her møtte han opp, og blant en del navn som ble ropt opp der, var også hans navn. Han fikk overlatt nøklene til forbundet av Sannes, men selv trodde han ikke at han var blitt oppnevnt til leder, han skulle bare være en slags kontrollør.

Adm.: Hvilken myndighet i forbundet var det som kunne sette Dem til leder?

—: Jeg var ikke leder, jeg var kontrollør.

—: Men hvem kunne ansette Dem som kontrollør, da?

—: I dette tilfelle var det innenriksdepartementet. Jeg overtok forbundet — jeg kunne ha sagt nei, men da hadde det vel blitt et beklag.

—: Ja, men da De kom til Dem selv igjen etter «overrumplingen» som De kaller det, hva tenkte De da?

—: Jeg ringte til Flame og sa at nå var jeg kommet godt opp i det. Men han beroliget meg med å si at mitt arbeid utelukkende besto i å kontrollere at ikke noe kom til tyskerne.

—: Nei, dette høres utrolig ut — først skulle tyskerne sette inn kommissariske ledere, og så skulle deres arbeid bestå i å hindre at sakene kom til tyskerne, nei, den går ikke.

Forsv.: Det var så mye som var uforståelig i den tia.

Adm.: Jeg syns det er meget forståelig, jeg.

Tiltalte: Men Flame sa . . .

—: Nei, trek ikke dette sammen med dette, det må være en grense for å trekke døde folk inn i retten også.

Tiltalte forklarte videre at han forsøkte å holde foreningslivet i gang, men hovedstyremedlemmene møtte ikke til styremøte når han innkalte dem. Tvert imot hadde de sendt utmeldelse av forbundet, og etter det strømmet utmeldelsene inn fra medlemmene også, så hele forbundet ble oppløst av seg selv. Dette tok tiltalte til inntekt for seg, idet han mente det ikke var noen foreningsvirksomhet.

Adm.: Det er ikke Deres for tjeneste, men deres som tok konsekvensen og meldte seg ut av forbundet fordi De var blitt oppnevnt til kommissarisk leder. Det var de andre som tok den støyten. Det var ikke mange etater som fikk føle nyordningen så sterkt som Telegrafverket.

—: Men det var da ingen som fikk avskjed — alle fikk sin pensjon.

—: Ja, en kan si det slik — men det var etter nyordningen, ikke sant?

—: Det var ingen som ble brutalt behandlet, slik som jeg for eksempel.

—: De som ble avskjediget under krigen var gode nordmenn som ikke sto tilsluttet noe forræderparti. De er avskjediget fordi De ikke var noen god nordmann. Kom ikke her og trekk sammenlikninger på dette grunnlaget.

Etter ytterligere eksaminasjon spurte dommeren om tiltalte var klar over at han ved et maktmisbruk var blitt kommissarisk leder. Til dette ga tiltalte bare et unnvikende svar.

—: Hovedstyremedlemmene møtte ikke på innkallelse, og derfor måtte jeg rapportere det til innenriksdepartementet.

—: Hva ble resultatet av rapporten?

—: De tok svært hardt på det i departementet, og de behandlet saken med kolossalt alvor. Det ble sagt at det ble alvorlig for styremedlemmene hvis de ikke møtte.

—: Hvem sa det?

—: Lohrbauer. Han skulle ordne opp med dette alene, sa han.

Tiltalte hadde også gitt forklaring til stapo om forholdet.

Adm.: Kunne De ikke latt det hele sove?

—: Nei.

—: Førsto De ikke at det var farlig for de andre?

—: Jeg trodde ikke det da. Seinere ble hovedstyret avsatt, og det syntes jeg var den rene idioti.

—: Men hadde de ikke meldt seg ut av forbundet?

—: Jo.

—: Da må jo idiotien være den at De ble kommissarisk leder — det er vel grunnen. Dermed var jo foreningslivet drept.

Det er stevnet en rekke vitner i saka, som sikkert vil ta flere dager.

Milef.-mann fra Hvaler tiltalt for angiveri.

Avviser beskyldningene og ønsker å bli renvasket.

En meget eiendommelig landsviksaksak ble behandlet av Onsøy herredsrett i går. Tiltalt var Halvard Kristiansen, Lauer. Han har fått et forelegg på 5 måneders fengsel og rettighetstap (1 og 2), som aktor påstod opprettholdt, idet frihetsstraffen ansees utsonet ved varetektsarrest.

Forelegget nevner at Halvard Kristiansen ved juletider 1943, mens han var ansatt på KNA-hotellet i Oslo, anga hotellets direktør, Hans Nilsen, til gestapomannen Heinz, idet han opplyste at Nilsen var i besittelse av et ulovlig radioapparat. Det fikk ikke andre følger enn at radioen, som tilhørte en av hotellets gjester, gikk tapt.

Tiltalte benekter forholdet. Han har bragt saken inn for retten for å renvask seg fullstendig for hele anklagen. Det ble opplyst at Kristiansen hadde vært tilsluttet en illegal etterretningsgruppe i Oslo og hadde skaffet til veie meget verdifulle opplysninger om det tyske belegg på KNA-hotellet.

Dommen faller antagelig torsdag. Onsøy herredsrett ble administrert av dommerfullmektig Ruud. Domsmenn var kjøpmann Birger Nicolaysen, Gresvik og tolloppsinsmann Anders Andersen, Kråkerøy. Aktor var o.r.sakfører Kolstad og forsvarer o.r.sakfører Hardeng, Halden. Forsvaren kritiserte meget skarpt at Halvard Kristiansen var blitt holdt i varetekt i så lang tid på grunnlag av en såvidt ubetydelig og etter forsvarerens mening løst anklage. Blir han frikjent, vil han ha krav på en betydelig erstatning.